

Отговаря ситенъ ранъ Босилякъ :

« Ахъ ! що не дождѣтъ момы да ма берѣтъ,

« Или сѣ са на здравка предали ?

« Здравко ми є и зимѣ и лѣтъ,

« Пѣкъ ази съмь веднѣждѣ у лѣтото ! »

Тукъ двѣтъ извѣстны цвѣтя — здравецътъ єъ босиляка, представятъ въ пѣсенята двѣ лица, два съперника за младагъ момы и момцы. . . . И какъвъ єще силенъ аргументъ на *Босилка* къмъ *Здравка* ! —

2) *Иронія* (*είρωνεία* = *присмѣхъ*) е прѣношене на думыгъ въ противоположно значеніе, за да изрази нѣкакъвъ присмѣхъ или подѣигравка; напр. въ баснята „Шурецътъ и Мравѣята“ какъ тѣзи му са смѣй :

„Що прави лѣтось ты ? — Пѣхъ изъ нивѣята.

— Иди сега играй пѣкъ и говѣй ! “

Колкото по-искусно е скрѣтъ присмѣхътъ, толкозь ироніята е по-раннителна; тѣнката иронія за челоуѣка недогадливъ може да са покаже похвала; напр. у *Ла Фонтена* *Лесицата* хвали *Враната* за бучка сыренце ! (*) Най-злата иронія която изрича силно негодованіе, казва са *сарказмъ*, а споредъ нея и цѣла рѣчь — *саркастическа* (отъ глаг. *σαρκάζειν* = *кѣсамъ тѣло, пѣтъ*). Той є наранителенъ единъ присмѣхъ надъ непріятель, който не може да повреди, живъ былъ или умрѣлъ. Такъвзи присмѣхъ претърпѣлъ и самъ Спасителътъ нашъ на кръста : *Радуй ся, Царю Иудейскый* !

Ако ироніята са простира на цѣло съчиненіе, тѣй щото подъ видъ на простодушна една шега да са крые и присмѣхъ, тя са казва *Юморъ*, а споредъ него и самыя слогъ *Юмористическый*; за най добъръ образецъ неговъ, слу-

(*) Гл. Неговыгъ Басни, кн. I, б. 2-ра.